

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce:

J. K.

bytem Z. 2429/64, Š.

zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem

sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. KUOK 110658/2015,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Městského úřadu Lipník nad Bečvou (dále jen „MěÚ“) ze dne 16. 9. 2015, č. j. MU/18263/2015/OSČ a ŽÚ-PV byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tj. překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 50 km/h a více při řízení vozidla, přičemž nejvyšší dovolená rychlost mimo obec byla v souladu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena na 90 km/h. Konkrétně byl skutek vymezen tak, že žalobce dne 10. 5. 2015 v 16:01 hodin na silnici č. I/47 v katastru obce Jezernice, zejména pak poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice-Familie ve směru jízdy na obec Lipník nad Bečvou, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Peugeot, reg. zn.

X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec právním předpisem na 90 km/h, neboť řídil uvedené vozidlo rychlostí 155 km/h, kdy tak i při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h byla jako nejnižší možná rychlost naměřena rychlost jízdy 150 km/h, tedy rychlost o 60 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximálně dovolena. Žalobci byla za popsany přestupek uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení ve výroku označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí MěÚ.

2. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že žalovaný v rozporu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“) aproboval nezákonné rozhodnutí MěÚ, čímž zatížil i své rozhodnutí nezákonností. Konkrétně namítal, že:

- místo spáchání přestupku je v rozhodnutí MěÚ vymezeno nedostatečně, tedy v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Z výroku lze dovodit, že správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku na celém úseku silnice č. 47 v katastru obce Jezernice, dlouhém téměř 2,5 km, což nenaplnuje požadavky na přesnost a konkrétnost určení místa přestupku ve výroku. Dovětkem „zejména pak poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice – Famílie“, nedochází ke konvalidaci, neboť je zjevné, že správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku po celé délce úseku silnice č. 47 v katastru obce Jezernice. Slovo „zejména“ do výroku o vině z přestupku pro svou nejasnost vůbec nepatří. Dle judikatury musí být z výroku jasné, že místo přestupku se nacházelo v účinnosti dopravního značení, které zakládá vinu obviněného z přestupku. V posuzované věci však na různých místech daného úseku platí rozdílná úprava rychlosti;
- výrok rozhodnutí MěÚ co do konkretizace místa přestupku nemá oporu v odůvodnění, neboť odůvodnění neobsahuje přezkoumatelné úvahy, ze kterých by bylo možné dovodit, že žalobce spáchal údajný přestupek po celé délce úseku silnice č. 47 v katastru obce Jezernice;
- žalobce byl uznán vinným z pokračujícího přestupku, avšak MěÚ se zabýval toliko dílčí částí tohoto přestupku v blízkosti autobusové zastávky obce Jezernice – Famílie;
- žalobci v rozporu s § 3 s.ř. nebylo ani prokazováno, že páchal údajný přestupek po celé délce úseku silnice č. 47 v katastru obce Jezernice, přesto byl z tohoto pokračujícího přestupku uznán vinným;
- v rozporu s § 77 zákona o přestupcích absentuje ve výroku údaj o formě zavinění, jakožto obligatorní náležitost výroku o vině rozhodnutí o přestupku. Tato vada má vliv na práva žalobce, neboť nelze vyloučit např. liberalizaci bodového systému, který by mohl být upraven tak, že by se do bodového hodnocení zaznamenávaly body jen za úmyslně spáchané přestupky. V takovém případě by se ovšem žalobce nemohl zpětně domáhat výmazu nyní provedeného záznamu bodů z bodového hodnocení řidiče, neboť napadené rozhodnutí není dostatečně průkazné ve vztahu k potenciálně tvrzené nedbalostní formě zavinění přestupku;
- v odůvodnění rozhodnutí MěÚ nejsou obsaženy přezkoumatelné úvahy o tom, proč vzal správní orgán za zjištěné, že žalobce spáchal údajný přestupek z nedbalosti. MěÚ pouze

uvedl, že dovozuje zavinění z nedbalosti, neboť „*pro prokázání jeho zavinění úmyslného chyběly evidentní podklady.*“ I nedbalost je však nezbytné přezkoumatelným způsobem prokázat, tedy uvést úvahy opřené o konkrétní okolnosti případu, ze kterých logicky vyplývá závěr o této formě zavinění. Rozhodnutí MěÚ je tedy v rozporu s § 3 s. ř., neboť nebyl zjištěn stav věci v rozsahu dle § 2 zákona o přestupcích, jelikož zůstala důvodná pochybnost, zda žalobce spáchal údajný skutek zaviněně, a tedy zda se vůbec jednalo o přestupek;

- MěÚ neuvedl, v jaké formě nedbalosti (vědomá, nevědomá) žalobce údajný přestupek spáchal, tudíž je jeho rozhodnutí jednak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a dále nemohl zákonně vyměřit sankci, neboť při výměře sankce je správní orgán dle § 12 odst. 1 zákona o přestupku vždy povinen zavinění zohlednit. Současně je rozhodnutí MěÚ nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, neboť ač na jednom místě konstatoval, že žalobce spáchal údajný přestupek z nedbalosti, na jiném místě svého rozhodnutí uvedl: „*Další jiné skutečnosti, mající podstatný vliv na určení druhu sankce a její výměry [např. (...) míra zavinění (úmysl přímý či nepřímý nebo nedbalost vědomá či nevědomá)], nebyly správnímu orgánu, a to v době ukládání sankcí prokazatelně známy, a proto k nim nemohlo být přihlédnuto jako ke skutečnostem mající přitěžující či polehčující charakter;*“
- ve výroku rozhodnutí MěÚ nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih, což je v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten stanoví, že výrok o vině musí obsahovat „*druh a výměru sankce*“. Z recentní judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že přidělení bodů je trestem, tedy sankcí za přestupek;
- zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení *všech* motorových vozidel byl uložen v rozporu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť pachateli přestupku může být uložen pouze zákaz takové činnosti, kterou se pachatel dopustil přestupku, nebo spáchal přestupek v souvislosti s ní, což je v případě žalobce řízení motorového vozidla *skupiny B*, nikoli všech vozidel. Žalobci byl tak uložen zákaz i jiných činností, než kterými měl přestupek spáchat, přičemž žalobce byl držitelem řidičských oprávnění skupiny A1, A2, A, B1, B, C1, C, BE, C1E, CE a T;
- měl-li žalobce naplnit skutkovou podstatu přestupku, jejímž znakem je překročení rychlosti o 50 km/h a více mimo obec, pak překročení rychlosti o 60 km/h nemůže být hodnoceno jako „*výrazné*“, jak uvedl v rozhodnutí MěÚ. Skutková podstata § 125c písm. f) bod 2 silničního zákona není omezena horním limitem, protože lze překročení o 10 km/h považovat za překročení při dolním limitu. Pokud správní orgán vyměřil sankci na základě této vadné úvahy, je uložená sankce nezákonná;
- odůvodnění výměry sankce je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z rozhodnutí MěÚ nevyplývá, jaké úvahy vedly správní orgán k závěru o tom, že právě pokuta ve výši 5 500 Kč je adekvátní (není zřejmé, zda se správní orgán řídil svou předchozí rozhodovací praxí atp.);
- odůvodnění výměry sankce je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť MěÚ uvedl, že „*intenzita provozu byla na střední úrovni*“, aniž by bylo zřejmé, jak tuto skutečnost dovodil, a zda ji hodnotil žalobci ve prospěch nebo neprospěch;
- MěÚ v rozporu s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť nehodnotil některá z povinných kritérií, viz citace: „*Další jiné skutečnosti, mající podstatný vliv na určení*

druhu sankce a její výměry (např. objektivní či subjektivní okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán; míra zavinění (úmysl přímý či nepřímý nebo nedbalost vědomá či nevědomá; pohnutka (motiv) obviněného; majetkové poměry obviněného, jeho vlastnosti či prostředí v rodině), nebyly správnímu orgánu, a to v době ukládání sankcí prokazatelně známy, a proto k nim nemohlo být přihlédnuto jako ke skutečnostem mající přitěžující či polehčující charakter;

- objektivní stránka předmětného přestupku sestává z jednání (překročení rychlosti) a z následku (ohrožení zájmu chráněného zákonem), mezi nimiž musí být příčinná souvislost. MěÚ však v rozhodnutí uvedl, že „*v přímé souvislosti s dopravním přestupkem nedošlo k prokazatelnému ohrožení ostatních účastníků silničního provozu ani ke škodě na majetku*“, čímž však konstatoval, že údajné jednání žalobce (překročení rychlosti) nemělo žádný následek. Ke spáchání přestupku tak nemohlo dojít a výrok rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním;
- žalobci bylo znemožněno provedení důkazu, který by vedl k prokázání jeho nevin. Úvaha žalovaného o nadbytečnosti žalobcem navrhovaných svědeckých výpovědí zasahujících policistů je mylná, neboť ze svědeckých výpovědí obsluhy rychloměru mohlo být zjištěno, zda obsluha postupovala v souladu s návodem k jeho obsluze, což z jiného důkazního prostředku nebylo možné zjistit. Již v řízení před správním orgánem I. stupně přitom žalobce namítal, že vozidlo, v němž je zabudovaný použitý rychloměr, stálo stočené předí k vozovce, nikoliv rovnoběžně s pozemní komunikací, k čemuž navrhoval jako důkaz právě výsledek zasahujících policistů. Ti však vyslechnuti nebyli. Žalovaný uvedl: „*V řízení, kde neexistuje pochyb o tom, že vozidlo řídil odvolatel a byla změřena rychlost jím řízeného vozidla a nikoliv vozidla protijedoucího, by důkaz svědeckou výpovědí policistů nemohl ovlivnit jeho výsledek.*“ Správné ustavení vozidla u vozovky však není potvrzeno přítomností vozidla v předmětných výměrách svazku. Tím je vyloučena pouze reflexe. Výslechem policistů by vyšlo na jisto, že tito nedodrželi návod k obsluze, ale pouze zaparkovali vozidlo u komunikace, přitom tito musí při ustavování vozidla postupovat přesně podle návodu k obsluze, a tedy použít zařízení k ustavení určená (např. výtyčka). Námitka žalobce tak v rozporu s § 68 odst. 3 s. ř. nebyla přezkoumatelným způsobem vypořádána a rovněž zůstala pochybnost o tom, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s návodem k obsluze, a tedy zůstala pochybnost o pravdivosti záznamu o přestupku, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí. V pochybnostech pak platí zásada *in dubio pro reo*. Ze zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že k měření rychlosti smí být užito pouze takové zařízení, které je k tomu kalibrováno, a to za současného dodržení postupu stanoveného návodu k obsluze pro konkrétní typ zařízení. Dále Český metrologický institut vydává metodické pokyny k obsluze měřících zařízení a jiných technických prostředků, užívaných při výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu, jimiž se mají dle Metodiky k usměrnění některých správních činností Obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů v souvislosti s novelizací zákonů č. 361/2000 Sb. a č. 379/2005 Sb. zákonem č. 274/2008 Sb., vydané Ministerstvem dopravy, správní orgány řídit;
- tvrzení žalovaného, že „*čitelnost samotné RZ vozidla napovídá dostatečně o tom, že měření proběhlo bez závad*“, je liché, neboť čitelnost značky nevylučuje ustavení vozidla v rozporu s návodem;
- žalovaný uvedl: „*Lze obecně shrnout, že radarové zařízení Ramet 10C užívaná ve služebních vozidlech Policie ČR, splňují jak metrologické požadavky, tak i tzv. uživatelské nároky na*

obsluhu, tj. tyto pracují v poloautomatizovaných režimech. Obsluha radaru tak pouze přístroj přednastaví do pracovního režimu, kdy tento si sám vyhodnocuje možné vlivy na provedené měření a v případě, že dojde k ovlivnění provedeného měření nežádoucím způsobem, který je předdefinovaný již v softwaru přístroje, pak je takové řízení eliminováno tím, že přístroj vyhodnotí sám měření jako chybné a toto nezaznamená.“ Žalovaný tak opřel vypořádání námitky žalobce, že vozidlo policistů nebylo ustaveno v souladu s návodem k obsluze, o skutečnosti známé mu z úřední činnosti, přičemž žalobce o využití takových skutečností jako podkladu svého rozhodnutí nevyrozuměl, čímž porušil § 36 odst. 3 s. ř. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010 – 94). Žalobce přitom nemohl předpokládat, že žalovanému jsou známy skutečnosti o fungování rychloměru, neboť se jedná o odborné znalosti a předmětná otázka je dle žalobce otázkou znaleckou. Žalovaný měl žalobce vyrozumět, že bude z této skutečnosti známé mu z úřední činnosti vycházet, aby se k tomuto podkladu mohl vyjádřit a případně mohl žalovanému jeho domněnku vyvrátit;

- MěÚ zamítl žádost žalobce o umožnění účasti na ústním jednání slečně Sylvě Hanákové, ač pro to nebyly dány důvody taxativně vymezené v § 49 odst. 3 s. ř. MěÚ námitku nijak nevypořádal, čímž své rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Ostatním účastníkům přitom žádná újma být způsobena nemohla, neboť žalobce byl jediným účastníkem tohoto řízení.

3. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. K žalobním bodům týkajícím se individualizace místa spáchání přestupku uvedl, že místo spáchání přestupku bylo dostatečně přesně vymezeno a má oporu ve správním spise. Poukázal na skutečnost, že vozidlo překračující povolenou rychlost se pohybuje v určitém úseku, nikoli jen v jednom bodě. Úvahu, že mělo vozidlo žalobce překračovat povolenou rychlost v celém úseku silnice č. 47 v k. ú. Jezernice žalobce správnímu orgánu pouze podsouvá. Námitka vůči zavinění je dle žalovaného nedůvodná a v rozporu se zásadou retroaktivity. Ke vzniku následku došlo, neboť tím je i ohrožení zájmů společnosti, zde zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Vysoká rychlost je přitom jednou z nejčastějších příčin těžkých dopravních nehod. Tvzení žalobce o špatném nastavení vozidla s měřicím zařízením není ničím podloženo. K prokázání přestupku byl dostačující záznam z měřicího zařízení, výslech policistů dle judikatury Nejvyššího správního soudu není nutný. Konání veřejného ústního jednání žalobce nenavrh.

4. V replice k žalobě ze dne 29. 9. 2016 žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že z výroku rozhodnutí MěÚ jednoznačně vyplývá, že žalobce měl páchat přestupek po celé délce silnice č. 47 v k. ú. Jezernice a pouze je zdůrazněno, že zejména se tak mělo dít poblíž autobusové zastávky u obce Jezernice – Famílie. V závislosti na konkrétně vymezeném úseku silnice, kde měl být přestupek spáchán, by se nepochybně lišila i závažnost přestupku. Pro procesní právo je nepravá retroaktivita přípustná. Jestliže tedy v době rozhodování žalovaného již byla forma zavinění obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku, tudíž měl žalovaný tento chybějící údaj doplnit. Uvedení údaje o zavinění z výroku rozhodnutí zajišťuje vyšší právní jistotu obviněného a je mu tak ku prospěchu. Jestliže Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69 dovodil, že bodový postih je trestem, lze dovodit, že zákon o silničním provozu rozšířil okruh sankcí za přestupek o bodový postih, a proto není rozumný důvod, proč by neměl být odsouzený o této sankci informován. U následku není podstatné tvrzení žalovaného, že k němu došlo, ale to, zda tuto skutečnost vzal správní orgán za zjištěnou, k čemuž

nedošlo. Ve vztahu k měření žalobce netvrdí, že by nesprávné ustavení měřícího vozidla vyplývalo ze spisu, nýbrž že jeho tvrzení o nesprávném ustavení nebyla správními orgány vyvrácena a rovněž nebyl řádně odmítnut jeho důkazní návrh na výslech obsluhy rychloměru. Jak bylo měřící vozidlo ustaveno, nebylo zjištěno, tudíž bylo vhodné zasahující policisty na návrh žalobce vyslechnout. Dále uvedl řadu judikатурních příkladů, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval měřením rychlosti.

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017 – 38 uvedl, že *rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je, co do šíře odůvodnění, spjat s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci (včetně orgánů moci soudní) svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z nalus.usoud.cz), či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru stěžovatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by obrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.*
7. Žaloba žalobce je, jak je zřejmé ze shrnutí jejího obsahu v odst. 2 a 4, velmi obsáhlá. Krajský soud proto s ohledem na uvedené v předcházejícím odstavci nebude reagovat na každou větu v žalobě uvedenou, nýbrž se vyjádří k podstatě vznesených námitek. Nadto krajský soud uvádí, že právní zástupce žalobce, který se na zastupování v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů ve věci přestupků, dlouhodobě specializuje, a katalog jím vznášených námitek se často v žalobách opakuje v různých kombinačních obměnách. Odpověď na jím uplatněné námitky v této žalobě tak bylo možné nalézt v pestré paletě soudních rozhodnutí.

Místo spáchání přestupku

8. Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí především obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ve výroku rozhodnutí o přestupku je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. Deliktní jednání proto musí být ve výroku specifikováno tak, aby nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a nemohlo tak dojít k nepřipustnému dvojímu postihu. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007 – 479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42).
9. V posuzované věci shledal krajský soud vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí dostatečným, neboť specifikace místa spáchání přestupku údajem o číslu silnice, katastrálním území obce, směru jízdy a údajem o krajinné dominantě v podobě autobusové zastávky konkrétního označení (zastávka u obce Jezernice – Famílie) společně s přesným časem deliktního jednání určeným na minuty a způsobem spáchání přestupku konkretizují skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Mezi účastníky řízení navíc nebylo sporné, že dopravní přestupek byl spáchán na silnici I/47 ve směru jízdy na obec Lipník nad Bečvou, jak je uvedeno i v záznamu o přestupku, nedošlo ke sporu ani o tom, zda k deliktnímu jednání došlo kupř. před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně zda byla v daném úseku silnice dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost. Krajský soud tedy neshledal existenci žádné okolnosti, která by byla způsobila vyvolat důvodné obavy z možného budoucího porušení zásady ne bis ind idem. Skutek je charakterizován celým komplexem použitých údajů. Kombinace údaje o konkrétním úseku pozemní komunikace a času spáchání přestupku poskytuje žalobci dostatečnou záruku, že přestupek nebude (a to ani v budoucnu) zaměněn s jiným jeho jednáním.

Pokračující přestupek

10. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že byl uznán vinným ze spáchání pokračujícího přestupku a není ani zřejmé, jak žalobce ke svému právnímu závěru dospěl a o co jej opírá.

Zavinění

11. Povinnost uvedení údaje o formě zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku byla zákonem o přestupcích předepsána až ode dne 1. 10. 2015. Právní úprava, platná ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tj. 16. 9. 2015), požadovala vyslovení viny ve výroku rozhodnutí, nikoliv uvedení konkrétní formy zavinění. Formou zavinění v podobě vědomé nedbalosti se správní orgán prvního stupně zabýval v odůvodnění rozhodnutí.
12. Žalobci lze přisvědčit, že zavinění má být předmětem dokazování a úvah správního orgánu. Podle § 3 zákona o přestupcích však postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Vzhledem k tomu, že žalobce je řidičem s platným řidičským oprávněním, je nutné jej považovat za řádně proškolenou osobu se znalostmi pravidel silničního provozu, tj. i rychlostních limitů. S ohledem na jednání žalobce spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti při řízení motorového vozidla si proto musel být vědom možného ohrožení zákonem chráněných zájmů, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků dopravního provozu, tj. jednalo se o případ vědomé nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona o

přestupcích, dle kterého přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí.

13. Správní orgány popsaly přestupkové jednání žalobce a konstatovaly, že k odpovědnosti za přestupek v posuzované věci postačuje zavinění z nedbalosti, neboť zákon v tomto případě nestanoví potřebu úmyslného zavinění. Absence hlubších úvah o formě zavinění nemohla žalobce žádným způsobem poškodit, neboť žalobce netvrdí, že by přestupek spáchal v nevědomé nedbalosti a správní orgány dovodily nedbalost vědomou.

Poučení o bodovém postihu

14. Námitku neuvedení bodového postihu ve výroku rozhodnutí a jeho nezákonnost pro rozpor s § 77 zákona o přestupcích považuje krajský soud za nedůvodnou. Žalobce k povaze bodového záznamu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2016 – 69. Tento rozsudek odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, ve kterém se rozšířený senát vyjádřil k povaze záznamu bodů jako „k trestu“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1, věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
15. Uvedenou judikaturu nepovažuje krajský soud za přílehu, neboť se vztahuje výhradně k otázce retroaktivity právních norem a trestání jednání podle normy, která je v průběhu času nejpriznivější. Uváděná judikatura nerozšiřuje výčet sankcí uvedených v § 11 odst. 1 zákona o přestupcích. V souladu se zásadou nulla poena sine lege nemohou správní orgány a ani soudy rozšiřovat výčet sankcí uváděných v příslušných zákonech. Sankční povaha bodového záznamu v kontextu retroaktivity neznamena, že by bodový záznam byl trestem jako takovým a musel by být obsažen ve výroku rozhodnutí o přestupku v souladu s § 77 zákona o přestupcích. O počtu přičítaných bodů navíc správní orgán příslušný k projednání přestupku nerozhoduje. Počet přičtených bodů je důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku a vyplývá ze zákonodárcem přijaté tabulky, která jednotlivým jednáním přiřazuje určitou bodovou hodnotu. Tento postup je postupem autonomním ve vztahu k řízení o přestupku, resp. je postupem následným. Záznam bodů probíhá ex post, tj. až po nabytí právní moci rozhodnutí o předmětném přestupku, konkrétně až poté, co orgán, který sankci za přestupek pravomocně uložil, doručí toto rozhodnutí obecnímu úřadu [§ 123b odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] (v podrobnostech viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2016, č. j. 78 A 12/2016 – 30).
16. K této otázce se ostatně již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39, pod bodem 20 takto: „*Nejvyšší správní soud především nemá de lege lata, a ostatně ani de lege ferenda, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy (...)*“. Krajský soud se s uvedenými závěry zcela ztotožňuje.

Určitost sankce zákazu řízení všech motorových vozidel

17. Podle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích lze zákaz činnosti uložit jen za přestupky uvedené ve zvláštní části tohoto zákona nebo v jiném zákoně a na dobu tam stanovenou, nejdéle na dva

roky, a jde-li o činnost, kterou pachatel vykonává v pracovním nebo jiném obdobném poměru, nebo k níž je třeba povolení nebo souhlasu státního orgánu, a spáchal-li pachatel přestupek touto činností nebo v souvislosti s ní.

18. Ze znění dotčeného ustanovení nelze podle názoru soudu dovozovat, že by správní orgán nemohl uložit zákaz řízení všech motorových vozidel. Samozřejmě je možné, aby správní orgán uložil zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel jen pro některou skupinu motorových vozidel, tak jak se to stalo v případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 9 As 7/2009 – 76, kde však došlo ke spáchání přestupku v souvislosti s řízením motorového vozidla, k jehož řízení je nezbytné řidičské oprávnění k řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“, tudíž shledal soud důvodným, aby za činnost, v souvislosti s níž se stěžovatel dopustil přestupku, byla považována právě činnost spočívající v řízení motorových vozidel spadajících do kategorie řidičské oprávnění skupiny „C“. Opačný závěr, tj. nemožnost uložení zákazu řízení všech motorových vozidel, však Nejvyšší správní soud nedovodil a nedovozuje jej ani krajský soud.

Přezkoumatelnost odůvodnění sankce

19. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích stanoví kritéria, která musí správní orgán zohlednit při stanovení druhu a sankce a její výměry, těmito jsou: závažnost přestupku, zejména způsob jeho spáchání a jeho následky, okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, míra zavinění, pohnutky a osoba pachatele, a to, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Krajský soud konstatuje, že MěÚ se těmito kritérii při ukládání sankce žalobci zabýval, a to na str. 6-7 svého rozhodnutí. Žalovaný se s úvahami MěÚ ztožnil (str. 3-4 žalobou napadeného rozhodnutí). Krajský soud tak uzavírá, že odůvodnění výměry sankce je přezkoumatelné, neboť z něj je patrné, jakými úvahami byl při jejím stanovení správní orgán veden a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
20. Pokud jde o hodnocení míry překročení posuzované rychlosti naměřeného vozidla správním orgánem jako „výrazné“, má krajský soud za to, že správní orgány se nedopustily dvojího přičítání, toliko z hlediska závažnosti přestupku zdůraznily, o kolik žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil. Sankce tak není nezákonná, jak namítá žalobce.

Měření rychlosti

21. V rámci řízení o přestupku, jež je zahajováno z moci úřední, musí správní orgán klást důraz na důkladné zjištění skutkového stavu a své rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. I bez návrhu je povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku. Množství a povaha shromážděných důkazních prostředků se nicméně zpravidla odvíjí od pochybností, které obviněný sdělí správnímu orgánu.
22. Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 115, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, nebo ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56) je v případě přestupků překročení povolené rychlosti zásadní to, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o

spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybněn.

23. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně namítal, že došlo k nesprávnému měření, kdy chyba měla spočívat v tom, že vozidlo s měřičem nestálo rovnoběžně s vozovkou a dále došlo k reflexi. Navrhoval proto, aby byli vyslechnuti policisté, kteří měření prováděli. Tomuto důkaznímu návrhu správní orgán I. stupně nevyhověl. V rozhodnutí na str. 5 uvedl, že záznam o přestupku sám o sobě tvrzení o příčině chyby měření vyvrací, a to zejména s ohledem na pozici vozidla na snímku v souvislosti s pozicí svazku ve snímku a hodnotu ZOOMu, které v souhrnu vymezují hranice umístění vozidla ve snímku. Dále popsal pozici měřeného vozidla na snímku, kterou hodnotil jako správnou a skýtající záruku správného ustavení měřícího vozidla u vozovky. Dále popsal, že snímek z měřícího zařízení svědčí o absenci jakékoli překážky, která by mohla tvrzenou reflexi způsobit, kdy navíc ze snímku není žádná reflexe patrná.
24. Žalobce v odvolání proti uvedeným závěrům obšírně brojl.
25. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání neshledal žádné procesní ani hmotněprávní pochybení správního orgánu prvního stupně. Na str. 4 napadeného rozhodnutí pak žalovaný podrobně vylíčil důvody, pro které je záznam o přestupku a pořízená fotografie dostatečným důkazem jednoznačně svědčícím o spáchání uvedeného přestupku, popsal automatický režim práce uvedeného měřícího zařízení a zdůraznil absenci jakýchkoli konkrétních tvrzení o opaku.
26. Krajský soud uvádí, že žalobce ve správním řízení nebyl pasivní a snažil se zpochybnit policisty provedené měření a nastolit stav, který by vedl k nutnosti dalšího dokazování. Zůstal však spíše v obecné rovině hypotetických či spekulativních pochybností, přičemž jím navrhované důkazy nelze považovat za relevantní pro účely zpochybnění shromážděných důkazů. Vyslýchat policisty obsluhující zařízení měřící rychlost není automatickou povinností správních orgánů rozhodujících o přestupcích. Obecně platí, že je na správním orgánu, aby rozhodl a následně zdůvodnil, které důkazy v řízení o přestupku provede a které nikoliv. Důkazy, z nichž vycházely správní orgány, nevzbuzovaly žádné pochybnosti ani o jejich správnosti. Naměřená rychlost byla zjištěna ověřeným rychloměrem, přičemž stěžovateli se nepodařilo přesvědčivým způsobem zpochybnit, že by toto zařízení nefungovalo správně a že by zasahující policisté nepostupovali v souladu s návodem k obsluze, nebo jakýmkoliv jiným způsobem neprováděli měření správně.
27. Žalovaný ve svém rozhodnutí proto správně konstatoval, že policisté postupovali při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze rychloměru a zdůvodnil, proč je v dané věci vyloučeno, aby mohlo dojít k chybnému měření.
28. Soudy rozhodující ve správním soudnictví konstantně zdůrazňují, že údaje z rychloměru rozhodně nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nelze vyloučit možnost poruchy na měřícím zařízení nebo chybné měření v rozporu s návodem k obsluze. Tato skutečnost však bez předložení konkrétních pochybností pro účely posuzované věci není relevantní. V daném případě žádné skutkové okolnosti, mimo prostého tvrzení stěžovatele a jeho víceméně teoretických úvah, nenásvědčovaly tomu, že by předmětný rychloměr naměřil nesprávnou hodnotu, či že by došlo k reflexi, která by měla jakýkoli vliv na správnost měření. Použitý typ měřidla byl certifikován (jak je uvedeno na ověřovacím listu) a poté byl ověřen Autorizovaným metrologickým střediskem, které konstatovalo, že splňuje

všechny požadované metrologické parametry a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s dobou platnosti ověření do 26. 4. 2016. Ve věci tak nevyvstala potřeba doplnit dokazování pro to, aby mohl správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný, ve věci rozhodnout bez důvodných pochybností.

Účast sl. H. při jednání

29. Ve vztahu k námitce neumožnění účasti u jednání slečny H., krajský soud toliko uvádí, že žalobce neuvedl, jakým způsobem měl být jím popsáním postupem správního orgánu zkrácen na svých subjektivních veřejných právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž důvod takového zkrácení se z obsah spisu nepodává.
30. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. května 2018

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně